

Sygn. akt I C 167/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSR Krystyna Dukaczewska
Protokolant:	Piotr Dąbrowski

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko

T. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 167/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 października 2014 roku, złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. P. kwoty 619,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 23 marca 2014 roku przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy pożyczki opiewającą na kwotę 300 zł – za pośrednictwem platformy internetowej www.kredito24.pl. (...) dokonując przelewu kwoty 0,01 zł na rzecz wierzyciela pierwotnego w sposób dorozumiany wyraził wolę akceptacji warunków umowy, a zarazem potwierdził swoje dane osobowe. Po tej czynności w tym samym dniu wierzyciel pierwotny wypłacił T. P. środki pieniężne w kwocie 300 zł. Następnie przedmiotowa wierzytelność została przez powoda nabyta w drodze przelewu wierzytelności w dniu 6 czerwca 2014 roku. Strona powodowa wskazała, iż zgodnie z zawartą umową, pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty 619,99 zł, z czego jednak się nie wywiązał (pozew – k. 2-4).

Postanowieniem z dnia 29 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 1458060/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego

w Skierniewicach (obecnie w Rawie Mazowieckiej), procedując w tej mierze na podstawie art. 505^{((33))} § 1 k.p.c. (postanowienie – k. 5).

W piśmie z dnia 10 grudnia 2014 roku wniesionym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. strona powodowa wnosiła o przeprowadzenie rozprawy również pod jej nieobecność (pismo procesowe – k.7v)

Pozwany T. P. nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska merytorycznego w sprawie (potwierdzenie odbioru – k. 29; protokół rozprawy – k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na oddalenie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstaw do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył też odpowiedzi na pozew, ani żadnych innych wyjaśnień. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Przedstawiciel powoda co prawda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność. Zatem w świetle powyższych rozważań zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, co też Sąd uczynił na rozprawie w dniu 22 maja 2015 roku.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. wyrok SN z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108).

Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest więc rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

Chociaż pozwany nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

Materialno – prawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 720 § 1 k.c., po myśli którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W myśl natomiast art. 509 § 1 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne a art. 232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl wskazanych regulacji, to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a więc zarówno istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego, jak i skutecznego przelewu wierzytelności

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż powód nie udowodnił praktycznie niczego, co pozwalałoby przyjąć, że roszczenie pierwotnie istniało oraz że nabył je od poprzedniego wierzyciela.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził wierzytelności, którą według jego twierdzeń nabył w drodze umowy cesji z dnia 6 czerwca 2014 roku zawartej z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. Przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem T. P. wierzytelność w kwocie 619,99 zł miała powstać w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 23 marca 2014 roku umowy pożyczki na kwotę 300 zł – za pośrednictwem platformy internetowej www.(...).

Powód mimo deklaracji nie przedstawił faktycznie żadnych dowodów na to, że pozwany zawarł jakąkolwiek umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem, jak i że nastąpiło skuteczne przeniesienie wierzytelności wynikającej z tej umowy. Strona powodowa ograniczyła się do złożenia tylko i wyłącznie niepoświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 roku, załącznika do tej umowy, umowy ramowej pożyczki, zawiadomienia o dokonaniu cesji oraz przeglądu przelewu.

W świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem, nie ma zatem mocy dowodowej i nie może stanowić podstawy do dokonywania ustaleń faktycznych (por. min. uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSN rok 1994, Nr 11, poz. 206, wyrok SN z 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, Lex nr 453727, wyrok Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2010 r., I ACa 831/10 LEX nr 898656)

Należy podkreślić, iż powód przez cały czas trwania procesu był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Skoro dysponował oryginałami dokumentów, to nie było żadnych przeszkód, aby jego pełnomocnik poświadczył ich zgodność z oryginałem w trybie art. 129 k.p.c. Pamiętać trzeba, iż od radcy prawnego z pewnością wymagać można nie tylko podwyższonej staranności, ale staranności i rzetelności najwyższej próby. Powinien on zatem być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń poprzez złożenie do akt sprawy jedynie niepoświadczonych za zgodność kserokopii wskazywanych dokumentów. Dlatego też Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Jeżeli nawet Sąd przyjąłby moc dowodową powyższych kserokopii dokumentów, to i tak nie wystarczyłyby one do uwzględnienia powództwa. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 roku w imieniu cedenta została zawarta przez K. M. i P. D., zaś strona powodowa nie wykazała, iż osoby te posiadały należyte umocowanie do składania oświadczeń woli w imieniu tejże spółki, a tym samym, że przedmiotowa umowa przelewu jest ważna (art. 58 § 1 k.c.). Nadto z treści umowy cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Dane personalne T. P. zostały wskazane jedynie w "załączniku do umowy wierzytelności Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 06.06.2014". Jednak nie wykazano czy ów "załącznik" zawiera dane wymienione właśnie w wykazie wierzytelności stanowiącej załącznik numer 1 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 roku. Poza tym nie jest on podpisany przez osobę ten dokument sporządzającą, a tym samym nie może stanowić dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, w tym w szczególności art. 245 k.p.c. Należy również stwierdzić, iż powód nie przedłożył do akt sprawy umowy pożyczki z dnia 23 marca 2014 roku o nr 1la7ch, z której miałyby wynikać dochodzona wierzytelność.

Biorąc pod uwagę powyższe, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości, jak i skuteczności cesji wierzytelności na rzecz powoda, Sąd na podstawie art. 720 k.c. i art. 509 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. orzekł jak w sentencji wyroku.